

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 301/2022
25.08.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, са саветником Горданом Војновић, као записничарем, одлучујући о захтеву АА, ..., ... - ..., СР ..., коју заступају пуномоћници Ивана Дамјенић и Милош Ристић, адвокати из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 21 У 4353/20 од 14.04.2022. године, са противном странком Министарством финансија Републике Србије, Управом за јавни дуг, у предмету неисплаћене девизне штедње, у нејавној седници већа одржаној дана 25.08.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

ОДБИЈА СЕ захтев подносиоце захтева за накнаду трошкова.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом I диспозитива, одбијена је тужба подносиоце захтева поднета против решења Министарства финансија Републике Србије, Управе за јавни дуг број ...-.../...-... од 23.12.2019. године, којим је одбачена пријава потраживања подносиоце пријаве АА из ..., ..., заведена под бројем ...-.../...-..., као некомплетна. Ставом II диспозитива побијане пресуде одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде поднетом због повреде закона, другог прописа или општег акта и повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари, понављајући наводе тужбе, подносиоце указује на директну повреду одредаба чл. 16, 18, 20. и 194. Устава РС и ускраћено право из члана 58. Устава - право на имовину. Сматра да је донето решење у супротности и са одредбом члана 13. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, због тога што је тужени никада није упутио да покрене поступак код надлежног суда ради утврђивања постојања потраживања и његове висине. Указујући на прописано чланом 14. наведеног закона и чланом 9. Закона о општем управном поступку, истиче да се, и поред законских дужности туженог органа који води поступак и организација код којих је положен новац (девизна штедња), терет доказивања пребацује на тужиљу. Такође, Управни суд је у својој одлуци у кратком делу

навео да је првостепени орган применио Закон о утврђивању и реализацији потраживања грађана у поступку приватизације са свим изменама и допунама, не узимајући притом у обзир и све остале прописе и чињенице које је морао применити и ценити приликом одлучивања, а свакако и образложити у одлуци. Предлаже да Врховни касациони суд захтев уважи и побијану пресуду преиначи или укине, а тражи и накнаду трошкова поступка.

Противна странка у одговору на захтев предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Врховни касациони суд је нашао да је захтев неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилан је закључак туженог органа да је пријава тужиље по основу девизне штедње некомплетна и да пријаву треба одбацили. Ово стога што тужиља није поступила по налогу из дописа туженог органа од 02.04.2019. године, да уреди пријаву потраживања. Тужиља није отклонила недостатке који спречавају поступање туженог органа у овој управној ствари, будући да уз пријаву, ни накнадно по захтеву туженог, није доставила сву тражену документацију – оригинал потврде надлежних органа и институција бивших република СФРЈ на чијој територији су се налазиле филијале банака у којима је положена девизна штедња о томе да као девизни штедиша није остварила своје право по основу девизне штедње нити да јој је то право признато од стране бивших република СФРЈ, оригинале потврда из тачке 5) овог става надлежних органа свих бивших република СФРЈ у којима је девизни штедиша имала пребивалиште – ако је мењала пребивалиште у више република, одговарајућу потврду издату од стране Агенције за приватизацију ФБиХ о стању (салду) средстава на Јединственом рачуну грађана са идентификационим подацима подносиоца пријаве, извод са рачуна подносиоца пријаве (ЈРГ) не старији од 30 дана, из кога се несумњиво може утврдити салдо неутрошених средстава из основа предметне девизне штедње, као и промет средстава (трансакције) који је извршен у протеклом периоду, како је то прописано у члану 12. став 3. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ („Службени гласник РС“, бр. 108/16, 113/17 и 52/19). Тужиља је била упозорена да ће, у случају недостављања тражене документације, њена пријава у складу са чланом 16. став 2. наведеног закона бити одбачена. Управни суд је закључио да су наводи тужбе без утицаја на другачије одлучивање у овој правној ствари, јер је тужени орган у оспореном решењу дао довољне и на закону засноване разлоге.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је донета без повреда правила поступка и уз правилну примену прописа.

Према стању у списима и образложењу побијане пресуде, тужиља је на основу позива за пријаву потраживања по основу девизне штедње од 23.02.2017. године поднела пријаву потраживања, која је евидентирана под бројем ...-.../...-... од 08.12.2017. године. Дописом туженог од 02.04.2019. године, на основу члана 13. став 1. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, тужиља је позвана да уреди пријаву у року од 30 дана, уз упозорење да ће, у случају непоступања по захтеву органа у остављеном року, пријава потраживања бити одбачена. Поступајући по захтеву туженог органа, тужиља је

уз поднесак од 14.05.2019. године доставила оригинал уверења о пребивалишту за тражени период. На предлог Комисије за израду предлога о утврђивању права на исплату девизне штедње, тужени орган је утврдио да је поднета пријава и даље некомплетна, јер подносиатељка пријаве до дана доношења решења, није отклонила недостатке који спречавају поступање у овој управној ствари, па је на основу одредбе члана 16. наведеног закона, пријаву тужиље одбацио као некомплетну.

Одредбама члана 12. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ („Службени гласник РС“, бр. 108/16, 113/17 и 52/19), поред осталог, прописано је: да се уз пријаву потраживања доставља оверена копија личне карте или пасоша, као и оригинал штедне књижице, односно оригинал картице девизног рачуна, правноснажног решења о наслеђивању и изјаве девизног штедише дате под кривичном и материјалном одговорношћу, оверене код надлежног органа да није пренео своју девизну штедњу на друго лице (став 2); оригинал потврде надлежних органа, односно финансијских институција бивших република СФРЈ о томе да девизни штедиша није остварио своје право по основу девизне штедње, нити да му је то право признато од стране бивших република СФРЈ, а ако је девизни штедиша положио девизну штедњу у филијалама на територији више бивших република СФРЈ, односно ако је мењао пребивалиште у више тих република, доставља оригинале потврда надлежних органа свих бивших република СФРЈ на чијој територији је положио девизну штедњу, односно у којима је имао пребивалиште (став 3).

Одредбама члана 13. истог закона прописано је: да уколико уз пријаву није достављена комплетна документација из члана 12. ст. 2. и 3. овог закона, Управа ће од подносиоца пријаве тражити да у року од 30 дана комплетира документацију, а може тражити и другу документацију ради утврђивања права у смислу овог закона, уз упозорење на правне последице ако не уреди пријаву у року (став 1.); да се на начин из става 1. овог члана поступа и у случају кад подносилац пријаве није доставио оригинал штедне књижице, односно оригинал картице девизног рачуна (став 2.); да ће у случају кад уз пријаву није достављен оригинал штедне књижице, односно оригинал картице девизног рачуна или из другог разлога постоји основана сумња о постојању потраживања и његове висине, Управа упутити подносиоца пријаве да код надлежног суда у Републици Србији покрене одговарајући поступак за утврђивање постојања потраживања и његове висине (став 3.)

Одредбом члана 16. став 2. наведеног закона, поред осталог, прописано је да Управа одбацује пријаву потраживања ако уз пријаву или накнадно није поднета комплетна документација.

Сходно изложеном, и по оцени Врховног касационог суда, правно је утемељена оцена Управног суда да је правилно поступио тужени орган када је оспореним решењем одбацио пријаву потраживања коју је поднела АА, заведену под бројем ...-.../...-..., као некомплетну, у складу са одредбом члана 16. став 2. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновани су наводи захтева о повреди одредбе члана 13. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу

неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ и о незаконитом пребацивању терета доказивања у поступку на тужиљу (подносиоцку захтева). Наиме, према стању у списима, подносиоцка захтева је уз пријаву потраживања од 08.12.2017. године доставила туженом органу штедне књижице које су јој као депоненту издате од Инвест банке Београд, Пословна јединица Тузла, експозитура ... под бр. ... и бр. ... . Како уз пријаву, међутим, није достављена комплетна документација прописана одредбама члана 12. став 2. и 3. Закона о регулисању јавног дуга Републике Србије по основу неисплаћене девизне штедње грађана положене код банака чије је седиште на територији Републике Србије и њиховим филијалама на територији бивших република СФРЈ, тужени орган је применом члана 13. став 1. истог закона наложио допуну документације, а затим је донео решење којим је пријава одбачена као некомплетна јер по његовом налогу подносиоцка захтева није поступила. Сходно томе, изостанак упута на парницу у конкретном случају не представља поступање туженог органа супротно закону, како подносиоцка захтева сматра, јер се овде не ради о случају из члана 13. став 3. наведеног закона, када Управа због основане сумње упућује подносиоца пријаве да код надлежног суда у Републици Србији покрене одговарајући поступак за утврђивање постојања потраживања и његове висине. Такође, имајући у виду да је у поступку тражена допуна документације која се односи на податке о подносиоцки захтева о којима се у Републици Србији не води службена евиденција, неосновани су и наводи да је терет доказивања у току поступка незаконито пребачен на тужиљу – подносиоцку захтева.

Имајући у виду све изложено, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу првом диспозитива ове пресуде.

Како је захтев за преиспитивање судске одлуке одбијен, Врховни касациони суд је, на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима сходном применом одредбе члана 165. став 1. у вези члана 153. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11... 18/20) одлучио као у другом ставу диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 25.08.2022. године, Узп 301/2022

Записничар,
Гордана Војновић,с.р.

Председник већа – судија,
Катарина Манојловић Андрић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић